

Naft Square

(UNDERCOVERS)

Introduction

(Light / the puppet enter / to the audience)

Saeid: Hello folks

We're glad you're here with us tonight. We'll always be with you, among the geraniums in the garden, along with the chant, in the trials, and right in the middle of the university's campus, or the street. From Sistân to Kurdistân, from east to west, north to south; this show is a narrative of our lives

(the puppet exits)

Act 1 / Scene 1

Saeid: Ms. Alizadeh, I swear to god it was only in favor of you. We've discussed it a few times, and I don't know what to say anymore...

Fereshteh: There's no need to say anything. Just do understand: there are no "Sisters, get back." It's either everyone or none.

Saeid: These people are savage. Aren't we supposed to protect you?

Fereshteh: There should be no difference between boys and girls. We are all students. We protect each other, all of us. Then what is the difference between them

and us? Their women are “the Ornament of Assemblies”. If you also look at us like this, just let us know the deal!

Saeid: What is this even supposed to mean? (Charmingly and shamefully) You’ve walked with us step by step _(pause)_ But I would swear you have no idea of what’s going on in their detention centers...

Fereshteh: We no longer need a guardian. For how long are we gonna grieve the loss of our fathers and brothers? WE ARE THE WARRIORS.

Saeid: (whispers:) Shame on whoever denies it.

Fereshteh: It’s obvious you haven’t gotten along with it wholeheartedly.

(Sarcastically:) Take it easy. By and by you’ll get used to girls in rallies. Who knows? Probably in a few years, there will be more girls than boys. On that day, we are gonna scream our lungs off: “Brothers, get back.” (Laughs)

Saeid: (To himself:) But if something happens to any of you, I won’t forgive myself.

Fereshteh: Also if anything happens to any of you, we ain’t gonna forgive ourselves.

Saeid: (Worried:) Don’t say (pause). Got butterflies in my stomach. (Pause) At the end of the day, we all have the same destiny...

Fereshteh: This common destiny isn’t bad, we’re all gonna be set free.

Saeid: (Sadly whispers:) Who knows? Maybe we’re all gonna die.

Fereshteh: (Recklessly:) Until then... By the way, what time is the meeting once again?

Saeid: Same as always, 9:30 at the dorm.

Fereshteh: (Emphasizing:) Do not call it “dorm.” It’s the “boy’s dorm.”

Saeid: Don’t get mad Ms. Alizadeh. What should we do? In the evening after 9-9:30 guys gather at the dorm. We can’t gather everybody before 9.

Fereshteh: Who are “the guys?” It only means male students? You are well aware that the girl’s dorm closes at 9, but you put all the important meetings at night.

Saeid: Do not only consider yourself, Fereshteh. The number of active girls is really low. You know this better.

Fereshteh: (To herself:) Me? I have to argue every night about when I’m coming home with my dad.

Saeid: He is only worried.

Fereshteh: (To herself:) Oh my god... There will come a day when they’re not gonna believe how they would let themselves look down on women like this... Not in our time, but maybe our kids... We are gonna raise them, kids...

Saeid: (interrupts Fereshteh:) In 25 years, would you be happy when your 20-year-old daughter gets home at 10?!

Fereshteh: My daughter? (Wondering:) My gal is gonna be on the streets, fists up, fighting for her rights...

Saeid: (Laughs) On the streets? What is this? A revolution?! I can’t even imagine that.

Fereshteh: Imagine. I know it’s hard to picture.

Saeid: Don’t you think we should be on the way to the classroom? It’s been like 15 minutes or so. The university’s security forces may pick on us.

Fereshteh: (Exiting the scene:) No way. Those days are gone. It’s the era of reformation.

Saeid: Nothing’s gonna progress in a religious regime. By the way, did you check out Dr. Soroush’s last speech? I do believe that... (Scene.)

Act 1 / Scene 2

Fereshteh: (Laughs) Ali, you’re witnessing this. He’s lost the bet; I’m gonna announce the statement.

Saeid: (Laughs) Okay, screw that. You wrote it, and you're gonna read it out.

Ali: (Laughs) She's raised her game.

Fereshteh: Stop it! Have you brought your amendments? Are we going to we finalize that?

Ali: I have mine.

Ali: Me too. Read it out. We don't have much time. The rally is in 30 minutes.

Fereshteh: Then I'm gonna read. (Clears her throat:)

I am the child of somebody, a woman whom I planted her grapes of love and rage in my substance to grow up in the streets of my homeland. The grapes of love for freedom and rage against despotism. The grapes of love for justice and rage against discrimination.

Ali: I like these first lines.

Saeid: (Sarcastically) By the way, have you told the guys to bring OJ to set a trap for Basijies?

Ali: (Laughs) Go on, Fereshteh.

Fereshteh: I am the child of Iran, which the heavy burden of religious despotism has ruined. The same religion beneath the fabric of my grandma's Chador was nothing but love and tenderness, Yet in the hand of authority became the chains of slavery for a nation.

Saeid: I'm not with this bullshit of love, tenderness, and mother's Chador.

Ali: Yo... Yo... After all, at least 30 percent of this society is religious.

Said: (Angry:) From where the hell you came up with this number?!

Fereshteh: Dude! I said our grandmas, not us!

Saeid: Cut the bullshit.

Fereshteh: I am the child of a poor smuggler and from his bloodstained body, shot down with bullets, I have inherited the cold blistered fists of injustice.

Ali: Perfect!

Fereshteh: I am the child of a Baluch. My share from my land in the desert, my share from water is dried rivers, my share from judicial justice is execution, and my share from the economy of an oil country is smuggling oil.

Saeid: It'll be great if you bring Khuzisán here as well.

Ali: I agree. How similar they are; ecosystem, water, death squads, executions...

Saeid: But they are living on an oil land.

Fereshte: Alright, I'll start this way...

Ali & Fereshteh: I am the child of Khuzistân.

Fereshte: The treasures embedded in my soil reached all over Iran, but the sound of my bones cracking does not.

Saeid: Awesome!

Ali: Go on.

Fereshteh: I am the word, the language, the tongue. I am all those mother tongues lost in the maze of centralized policies.

Saeid: They're not lost. Their existence became problematic.

Ali: Hmm... he's right. Let's say: "they couldn't grow in the maze of centralized policies."

Saeid: Agree.

Fereshteh: Okay then. (Jots it down)

I am the child of a worker. I am the drops of sweat on the forehead of Mohsen MohammadNezhad. I am the rise of Aban. I am the blood that falls on the street.

Ali: Isn't it better to say: "I am the child of the rise of Aban"?

Fereshteh: No, we, ourselves, were literally a part of Aban.

Saeid: Guys... (Scared:) Do you see the undercovers?

Ali: (Scared:) Where?!

Fereshteh: Basterds!

Ali: How soon they arrived.

Saeid: Then soon they are going to close the doors at us. We are gonna stuck in the university with them.

(The sounds of protesters chanting from far away: “You are pervert, you are lewd / I am a free woman,” “University is full of guards / Prison full of students,” “We are the women of war / fight us, fight us”)

Ali: We will stay here at the university. It’s safer. The students have gathered. Come on, Freshteh, we don’t have time.

Fereshteh: I am born by poverty. I am the unsafe economy. I am the avenger of the empty dinner tables and the outstanding unemployment. I haven’t lived my youth. I am the scare of the tuition. I am bloomed in the hideous darkness of plunder and corruption, to the sun, to the freedom.

I am the bloodshed exploded fragments of the Ukrainian Airplane falling down on my land. Thy the evil demon of despotism, see that my flesh is wealthy with rage. See that this rage has become greater than your force and power.

Ali: It’s not fluent.

Fereshteh: I know, I couldn’t fix it.

Saeid: It’s not important. Go on.

Fereshteh: My man... that’s what I’m talking about.

Ali: (Interrupts her:) You didn’t mention Stared Students, academic freedoms...

Saeid: And also the Bahaeis

Fereshteh: I’ll add them. (Continues:)

I am imprisoned! I am imprisoned by a regime that criminally tortured and crucified its environmental activists in front of 80 million people to... to I don’t know... to I really don't know WHAT... but I know that we, imprisoned nation, are watching our conscience melts, (with a lump in her throat:) as long as they are getting tortured by you.

Saeid: (Smoothly:) Come on...

Ali: She's right.

Saeid: She didn't start crying for non but them.

Ali: In totalitarian regimes, being against the government is a sin. From that point of view, we are sinners; but they are still innocent.

Fereshteh: It's not only because they were innocent. It's because it happened in front of us. What have we done?

Saeid: (Shamefully:) We tweeted, published statements...

Fereshteh: (Sarcastically:) No shit! The problem is that we are used to oppression. (Chants go louder)

Ali: It's not like that. First of all, that laborer child is also one of those innocent groups. Secondly, we haven't forgotten these wounds. All our flesh is full of wounds, full of bullets,... we won't forget'em. All of this will continue to pile up, and at that moment, we react. How do you think these protests form? It's not one or a couple of woes. We are ripped. The weld of injustice finally blows up. We should cherish our wounds.

(The chant of "Women, Life, Freedom" gets loud)

Saeid: (To Fereshteh:) Aren't we chanting: "Woman, Life, Freedom?" Don't you see the suffering of environmental activists when we chant for "life and freedom?"

Ali: Sufferings of teachers, workers, retirees, veterans whose name has been misused by the government, and many others whom we haven't heard of yet. Everybody wants life.

Fereshteh: and freedom, without justice...

Ali: (Interrupts her:) It's meaningless. I can't understand it.

Saeid: Me too.

(Chants have gone louder but are still in the background)

Ali: Go on, Fereshteh. We don't have time.

Fereshteh: It's almost done. (Continues:)

I am born by the body and the unseen chignon. I am born in the womb of a woman whose body and hair are demonly denied by the force of a law put by men. I am the child of that fear. Fear of “the Committee,” “The Morality Police,” “the University’s Security,” fear of “Selections.” I, the frozen happiness in friendly parties. I, the waves of my mother’s beautiful hair which nobody ever saw. I, the humiliation beneath the skin of any woman, when she experiences sexism. I am a rebellion against fear _I am the life, I am the freedom, and I am a woman.

(Chants get loader:

“Stand up, stand by the people”

“They are beating up the students”

“Don’t be afraid, don’t be afraid / We are all together”

“Be afraid, be afraid / We are all together”

“Each of us gets killed / A thousand will grow”

“They shot people”

“Freedom of woman / Is the freedom of society”

“We fight and we die / We get back Iran”

“Woman, life, freedom”

“Student dies / But doesn’t tolerate humiliation”

“Basiji go away”

“I will kill, I will kill / Whoever killed my sisters”

“They are looking for a neck / For their gallows and their rope”

“We are Mahsa / We are Nika / We are Sarina / We are Kian”

Rira, Rira / They shot down the plane”)

Saeid: (Claps:) It was wonderful! Yet again you removed us, the atheists, but you nailed it!

Ali: (Claps:) Oh... It was great!

Fereshteh: Are you ready?

Saeid & Ali: Let's go!

(The sound of chanting, clear and at close distance.

Fereshteh, Saeid, and Ali move to the center of the scene. Placards rise up behind them. Fereshteh takes the tribune and Ali and Saeid stand beside her like a triangle. The chant ends. Silence.)

Saeid: Everybody, please sit. Silence, please.

Fereshteh: In the name of all who were murdered in the recent incidents, I am honored to represent the last statement of students here in this rally.

“I am the child of somebody, a woman whom I planted her grapes of love and rage in my substance to grow up in the streets of my homeland. The grapes of love for freedom and rage against despotism. The grapes of love for justice and rage against discrimination...” (her voice fades)

(Light fades, Scene.)

Act 1 / Scene 3

(Light / Ali enters / He holds a cell phone and speaks to it stressfully.)

Ali: Look, just listen. They have closed the doors of the university so that nobody can't leave. The guys are stuck. They are beating them up. I'm safe but maybe they arrest me too. I'm going to turn off my cell phone. They are shooting bullets inside the campus.

Yes, yes... Basijis and the undercover are all over the place. They get in by ambulance. They are arresting the students. They shout out: Heydar... Heydar...

Allahu Akbar... Student ID? Are you dumb? None of them has a Student ID. They are not Students. They are armed.

The university's Security is letting them raid. They force the students to get outside the door, where the Basijis are awaiting to arrest them and beat them up. They have batons and shockers. They are like wild dogs.

(Pause)

I told the security that they are in charge of students' well-being. I told them they should protect us like their own children. That's why they are getting paid. But it did no good. They are capturing Student IDs and threatening students with getting suspended.

I can't explain it no more. They are coming after me, See you. Bye.

Unknown Voice: Stop... Stop...

(Ali rushes out of the scene.)

میدان نفت

پیش پرده

(نور می آید/ عروسک وارد می شود/ مخاطب تماشاگران هستند)

سعید: سلام دوستان

خوشحالیم که امشب در کنار ما هستید. ما هم همیشه در کنار شمایم. بین شمعدانی های باغچه، بینابین سرود خواندن، در جلسات محاکمه و درست میان صحن دانشگاه و یا در خیابان. از سیستان تا کردستان، از شرق به غرب و از شمال تا جنوب، این تئاتر روایتی از زندگی ماست.
(عروسک بیرون می رود)

پرده 1/ صحنه 1

سعید: خانم عزیزاده، به والله این بخاطر خودتون بود. ما چند بار این بحث رو کردیم، من دیگه نمی دونم چی بگم..

فرشته: لازم نیست چیزی بگید، فقط اینو بدونید “خواهرا عقب” نداریم. یا همه یا هیچ

سعید: بابا اینا وحشی ان. ما باید از شما محافظت کنیم یا نه ؟

فرشته: دختر و پسر نداریم. هممون دانشجوییم، هممون حافظ همدیگه ایم. اصلا فرق ما با اونا چیه پس؟ اونا زناشون زینت المجالسن. اگه شما هم به ما همین نگاه رو دارید، بگید ما تکلیفمونو بدونیم!

سعید: این چه حرفیه (آهسته و با خجالت) شما پا به پای ما اومدید __ (با مکث) __ اما به خدا شما نمی دونید تو بازداشتگاه هاشون چه خبره ..

فرشته: ما دیگه قیم نمی خواهیم. تا کی بشینیم سوگوار پدر و برادر امون باشیم؟! ما الان خودمون مبارزیم.

سعید: (زیر لب) بر منکرش لعنت

فرشته: معلومه هنوز قلبا با قضییه کنار نیومدید. (با لحن طنز) سخت نگیرید. کم کم به حضور دخترا توی تجمع ها عادت می کنید. کسی چه می دونه ، شاید تا چند سال دیگه تعداد ما از شما بیشتر شد، اونوقت موقع حمله انصار حزب الله ما شعار می دیم "برادرا عقب" (می خندد)

سعید: (با خودش انگار) ولی اگر اتفاقی برای یکیتون بیفته من خودمو نمی بخشم.

فرشته: اگر اتفاقی برای یکی از شماها هم بیفته ما خودمونو نمی بخشیم.

سعید: (نگران) نگید این حرفو (با مکث) دلم شور افتاد ____ (مکث) اول و آخرش هممون هم سرنوشتیم.

..

فرشته: هم سرنوشتی که بد نیست، هممون با هم آزاد می شیم.

سعید: (غمگین- زیرلب) کسی چه می دونه، شاید هم همه با هم مردیم.

فرشته: (با بی اعتنایی) حالا تا اون وقت .. راستی، گفتید جلسه ساعت چنده؟

سعید: مثل همیشه دیگه، نه و نیم خوابگاه

فرشته: (با تاکید) نگید خوابگاه، بگید خوابگاه پسرا

سعید: عصبانی نشید خانم علیزاده، الان می گید چیکار کنم؟ شب ساعت نه – نه و نیم به بعد بچه ها تو خوابگاه جمع میشن. قبلش نمی تونیم همه رو جمع کنیم.

فرشته: بچه ها یعنی کی؟ یعنی پسرای دانشجو فقط؟ تمام جلسات مهم رو میگذارید شب و خودتون خوب می دونید خوابگاه دخترا ساعت نه بسته میشه.

سعید: شما خودتو نگاه نکن فرشته خانم. تعداد دخترای فعال خیلی کمه. خودتونم می دونید.

فرشته: (انگار با خودش) من؟! من که هر شب باید با بابام سر ساعت رفت و آمدم جر و بحث کنم.

سعید: حق دارن. نگرانن.

فرشته: (با خودش) ای خدا... یه روزی بیاد به الانشون نگاه کنن با خودشون بگن ما چه جوری به خودمون اجازه می دادیم اینجوری از بالا به زن ها نگاه کنیم .. از ما که گذشت، مگه بچه های ما .. دختری بزرگ کنیم که ..

سعید: (حرف فرشته رو قطع می کند) یعنی بیست و پنج سال دیگه خودت حاضری بذاری دختر بیست ساله ات ساعت ده شب برسه خونه؟! !

فرشته: دختر من؟ ... (در رویا- با تانی) دختر من میره کف خیابون. با مشتش های گره کرده...

سعید: (می خندد) وسط خیابون؟ انقلابه مگه؟! حتی نمی تونم تصور شو بکنم.

فرشته: (گویی در رویاست) تصور کن. می دونم تصور کردنش هم سخته

سعید: می گما.. کم کم بریم سر کلاس؟ یه ربه داریم دوتایی حرف می زنیم. ممکنه حراست دانشگاه گیر بده (هر دو از مرکز صحنه جدا شده و کم کم دور می شوند)

فرشته: (در حال دور شدن) نه دیگه. گذشت اون زمونا. دوره اصلاحاته.

فرشته: با حکومت دینی کار جلو نمی ره. راستی سخنرانی آخر سروش رو شنیدید؟ نظر من اینه که ... (صدا و نور می رود)

پرده اول / صحنه دوم

فرشته: (می خندد) علی تو شاهد باش. شرط رو باخت؛ من بیانیه رو می خونم.

سعید: (می خندد) اوکی بابا، سگ خور. خودت نوشتی خودتم بخونش دیگه.

علی: (با خنده) شاخ شده دیگه

فرشته: جو ندید دیگه حالا انقدر! اصلاحیه هاتونو آوردید، نهاییش کنیم؟

علی: من آوردم

سعید: منم آوردم. بخونش فرصت نداریم، نیم ساعت دیگه تجمعه.

فرشته: پس می خونم (سینه صاف می کند)

من فرزند کسی هستم، زنی که خوشه های مهر و خشمش را در نهادم کاشت تا امروز در خیابان های میهنم بروید. خوشه های مهر به آزادی و خشم به استبداد. خوشه های مهر به عدالت و خشم به تبعیض.

علی: این اولشو خیلی دوست داشتم

سعید: (با طنز) راستی سپردید بچه ها ساندیس بیارن برای بسیجی ها تله بذاریم؟

علی: (می خندد) بخون فرشته

فرشته: من فرزند ایرانم؛ ایرانی که زیر بار سنگین استبداد دینی ویرانش کرده اند. همان دینی که لای پر چادر نماز مادر بزرگم جز مهر و نرمخویی از آن باقی نمانده بود، در دستان حکومت بدل به زنجیر اسارت و بندگی یک ملت شده.

سعید: من موافق این تیکه مهر و نرمخویی و چادر مادر و این شروورا نیستم.

علی: آقا... آقا...! بالاخره یه سی درصد این جامعه دین دارن دیگه!

سعید: (با عصبانیت) از کجاست درآوردی این عدد رو؟! !

فرشته: (صدایش اوج می گیرد) حاجی! منم گفتم مادر بزرگامون، نگفتم که خودمون!

سعید: برو آقا برو.

من فرزند یک کرد کولبرم و از پیکر گلوله خورده او مشت های تاول زده از سرمای بی عدالتی را به میراث برده ام.

علی: عالی!

فرشته: من فرزند یک بلوچم، که سهمم از زیست بوم بیابان است، سهمم از آب، رودخانه های خشکیده است، سهمم از عدالت قضایی اعدام است و سهمم از اقتصاد یک کشور نفت خیز سوخت بری است.

سعید: کاش همینجا خوزستان هم می آوردی.

علی: موافقم، چقدر شبیهن؛ زیست بودم، آب، تیربار، اعدام، ...

سعید: با این تفاوت که روی نفت خوابیدن !

فرشته: حله. اینطوری شروعش می کنم

علی و فرشته: (همزمان) من فرزند خوزستانم

فرشته: که ثروت خفته در خاکم به تمام ایران می رسد، اما صدای شکسته شدن اسنخوان هایم، نه!

سعید: عالی

علی: ادامه بده.

فرشته: من واژه ام. کلمه ام. زبانم. من همه آن زبان های مادری ام که در هزار توی سیاست های یکدست سازی گم شده اند.

سعید: گم که نشدن . هستن که حالا تبدیل به مسئله شدن.

علی: هوممم... راست میگه . بنویسیم: در هزار توی سیاست های یکدست سازی اجازه بالیدن نیافته اند .

سعید: موافقم

فرشته: اوکی بریم (ادامه می دهم)

من فرزند کارگرم. من دانه های عرقم روی پیشانی محسن محمدنژاد. من قیام آبانم. من خون جاری کف خیابانم.

علی: من فرزند قیام آبانم بهتر نیست؟

فرشته: نه، ما خودمون بودیم تو آبان

سعید: بچه ها ... (با هراس) لباس شخصی هارو می بینید؟ !

علی: (با هراس) کو ؟ !

فرشته: بی شرفا

علی: چقدر زود اومدن

سعید: پس کم درهای دانشگاه رو رومون می بندن. (صدای شعار از دور می آید و تا پایان صحنه به شکل همهمه ادامه دارد)

(شعار ها: دانشجوی با غیرت، حمایت حمایت / هیز تویی هرزه تویی، زن آزاده منم / تهران شده بازداشتگاه، اوین شده دانشگاه / ما زن و مرد جنگیم ، جنگ تا بجنگیم)

علی: می مونیم همینجا داخل دانشگاه. امن تره. بچه ها دیگه جمع شدن. صداشون میاد. بخون فرشته وقت نداریم.

فرشته: من زاده فقرم، من معیشت نا امنم. من خونخواه سفره های خالی و بیکاری طاقت شکنم. جوانی نزیسته ام. من هراس شهریه دانشگاه پولی ام. من از درون تاریکناهی مخوف غارت و فساد جوانه زده ام، رو به خورشید، رو به آزادی.

من تکه های خون چکان هواپیمای اوکراینم که بر خاک تفتیده وطنم می پاشم. ای دیو پلید استبداد ببین که پیکرم مالامال از خشم است و ببین که این خشم از زور تو بزرگتر شده است.

علی: سکنه داره

فرشته: می دونم، نتونستم درستش کنم

سعید: مهم نیست، ادامه بده

فرشته: بابا لاو یو .. (ادامه می دهد)

علی: (قطع می کند) دانشجوی ستاره دار رو نیاورده بودی و آزادی های آکادمیک رو هم

سعید: به بهایی ها هم هیچ اشاره ای نکردی

فرشته: تا برسیم اضافه می کنم. (ادامه می دهد)

من اسیرم! اسیر حکومتی که فعالان محیط زیستش را پیش چشم هشتاد میلیون، تبهکارانه شکنجه داد و به صلیب کشید تا .... تا نمی دانم .. تا واقعا نمی دانم چه شود... اما می دانم که ملت اسیر نشستیم و همزمان با شکنجه آن ها (بغض می کند) آب شدن وجدان مان را به نظاره نشستیم.

سعید: (ملایم) خب حالا

علی: حق داره

سعید: آخه برای هیچ کدام بغض نکرده فقط اینا ؟

علی: تو حکومت های توتالیتار، گناه معنیش سرشاخ شدن با حکومت. آگه به این باشه، ما الان همه گناه داریم. اما اونها جز دسته هایی اند که با همین معنی، مطلقا بی گناهن.

فرشته: دلم فقط از اینا نمی سوزه که اینا بی گناه بودن. دلم از این می سوزه که این ظلم جلوی چشم ما اتفاق افتاد.

سعید: (با شرمندگی) توییت زدیم، بیانیه دادیم...

فرشته: شاخ قول رو شکوندیم، مشکل اینه که به ظلم عادت کردیم...

(صدای همهمه شعارها بلندتر می شود)

علی: نه اینجوریام نیست. اولاً اینکه مثلاً اون بچه زباله گرد هم جز همون دسته مطلقاً بی گناه هاست. دوماً اینکه این زخم ها که هم نیومده. یه زخم اینجا، یه زخم اونجا، یه گلوله اینور، یه گلوله اونور، .. جامعه که یادش نمیره. منتهی اینا می مونه یه جا اون لحظه ای که احساس کنه واکنش نشون میده. پس فکر کردی این اعتراضات انقدر گسترده از کجا میاد؟ یه زخم دو زخمه مگه؟ پاره پورمون کردن رسماً. دمل بی عدالتی آخرش از یه جا می ترکه، ولی اینکه اون دمل انقدر متورم بشه که برسه به لحظه ترکیدن، دلایلش اینه که زخم های قبلی فراموش نشده.

(شعار زن، زندگی، آزادی در میان همهمه شعارها یک لحظه اوج می گیرد و فروکش می کند)

سعید: (رو به فرشته) مگه نمی گیم زن زندگی آزادی؟ زندگی و آزادی رو وسیع ببین. توش رنج محیط زیستی ها رو هم می بینی.

علی: رنج معلما، کارگرا، بازنشسته ها، همین جانبازا که از اسمشون انقدر سواستفاده شد و خیلی های دیگه هم هستن که هنوز صداشون به گوش ما نرسیده. زندگی رو همه می خوان. فرشته: و آزادی بدون عدالت....

علی: (وسط حرف فرشته) پوچه اصلا. من که نمی فهممش.

سعید: منم

(شعارها بلندتر شده، اما کماکان در پس زمینه است)

علی: برو فرشته. وقت نداریم.

فرشته: تمومه دیگه (ادامه می دهد)

من زاده بدن و گیسوان رویت ناپذیرم. من از زهدان زنی زاده شدم که چهل سال به اجبار قانونی که مردان وضع کرده اند، گیشو و بدنش همچون شی ای شیطانی انکار شد. من فرزند آن هراسم. هراس از کمیت، گشت ارشاد، هراس از حراست دانشگاه، هراس از گزینش. من شادی یخ زده در مهمانی های دوستانه. من شکن های موهای مادرم که زیبایی شان را کسی ندید – من همان تحقیرم که زیر پوست زنان می دود، وقتی تبعیض را تجربه می کنند. من عصیانم علیه هراس – من خود زندگی ام. خود آزادی ام. من زنم.

(صدای شعارها بلندتر می شود ولی همچنان از صدای کاراکترها کمتر است)

(شعارها و همه ها: به صورت رندوم تکرار می شود)

بلند شید و کنار مردم بایستید

دارن بچه هارو می زنن

نترسید، نترسید ما همه با هم هستیم

بترسید، بترسید، ما همه با هم هستیم

هر یه نفر کشته شه، هزار نفر پشتشه

مردم رو زدن، مردم رو زدن

رهایی زن، رهایی جامعه اس

می جنگیم، می میریم، ایرانو پس می گیریم

زن زندگی آزادی

دانشجو می میرد، ذلت نمی پذیرد

بسیجی برو گمشو

می کشم، می کشم آنکه برادرم کشت، می کشم، می کشم هر آنکه خواهرم کشت

برای طناب دارشون دنبال گردن می گردن

مهسا، نیکا، سارینا، آرمیتا، غزاله، محسن، کیان، .. همه و همه ماییم

ری را، ری را

هواپیما رو زدن

(سعید و علی دست می زنند)

سعید: ترکوندی! البته باز هم ما آتئیست ها رو حذف کردی ولی دمت گرم.

علی: (حین دست زدن) عالی بود!

فرشته: حاضرید؟

سعید و علی: (همزمان) بریم!

(صدای سرود می آید، واضح و از فاصله نزدیک) فرشته و سعید و علی به سمت مرکز صحنه می روند. پلاکاردها پشت سرشان از فاصله نزدیک برافراشته شده. فرشته تریبون را می گیرد و علی و سعید در دو طرف او کمی دورتر می ایستند. فرشته در کانون تصویر است. سرود تمام می شود و جمعیت ساکت می ماند.

سعید: همه بشینید لطفا. ساکت

فرشته: با یاد و نام تمام کشته شدگان اعتراضات اخیر، من امروز مفتخرم که به نمایندگی از شما دانشجویان بیانیه پایانی این تجمع را بخوانم

(جمعیت دست می زند و فرشته شروع می کند. صدایش کوتاه است و خیلی زود محو می شود/ پلاکاردهایی که رویشان شعار نوشته کاملاً نزدیک هستند)

“من فرزند کسی هستم، زنی که خوشه های مهر و خشمش را در نهادم کاشت تا امروز در خیابان های میهنم بروید. خوشه های مهر به آزادی و خشم به استبداد. خوشه های مهر به عدالت و خشم به تبعیض ... (

(نور در طول دیالوگ آخر کم شده و در نهایت می رود)

پرده یک / صحنه سه

(نور / علی وارد می شود / تلفن در دستش است و با استرس صحبت می کند)

علی: ببین، فقط گوش بده ، در های دانشگاه رو بستن تا کسی بیرون نره. بچه ها گیر افتادن.

دارن بچه هارو می زنن. من جام امنه ولی شاید منم ببرن. تلفنمو خاموش می کنم. از بیرون تیراندازی می کنند داخل دانشگاه.

آره آره بابا بسیجی ها و لباس شخصی ها ریختن تو دانشگاه. آمبولانس هم آوردن چند تا از بچه هارو بردن. آره مدام فریاد می زنن حیدر حیدر ، الله اکبر . کارت دانشجویی؟ نه بابا ندارن، آخه اینا اصلا دانشجو نیستن.

حراست یقه دختر و پسر رو می گرفت، هلشون می داد سمت درتو بغل لباس شخصی ها. همشون باتوم و شوکر داشتن و منتظر بودن مثل سگ هار برای دانشجو ها له له می زدن.

(مکث) گفتم شما آهای آقایان حراست، شما مسئول جان این دانشجو ها هستید. اصلا برای همین حقوق می گیرید.. باید مثل بچه های خودتون ازشون حمایت و حفاظت کنید، اما فایده ای نداشت. کلی از کارت های دانشجویی بچه هارو گرفتن، تهدید به تعلیق و محرومیت تحصیلی می کردن.

دیگه نمی تونم توضیح بدم دارن میان. می بینمت . خداحافظ .

- (یک صدا) وایسا ، وایسااااا

(علی به سرعت از صحنه خارج می شود/ نور می رود)

پایان پرده یک.

میان پرده (قطعه رپ)

می سپرم گوشتو به زشت ترین طنین تهران

صدای وای جمعه اسیر هوفف شنبه

تکرار سقوط قطره ها از کوی یا اوین

حتی دیوارای خونه سلول زندان

به هرچی رنگ میزنیم شده پاک روز بعد

انگار خوره دارن همه دیوارای توی شهر

اما مینویسیم باز دوباره با خط کج
سر اومد زمستون سر اومده روز بد
همه می افتیم مثل قطره های آب
جون شده مفتی مثل قطره های آب
وقتی اوین سوخت بنای مصنوعی ترس سوخت
بگردید دنبال قطره های آب
مثل پلاک میکنن تو غل و زنجیر
باید واسه ی صلح کشید شمشیر
هرچی بترسی بیشتر میشی وحشی
شما ما رو ببخشین

زندانا مثال کشتی
کشتی نوح از هر طایفه توش متحد، سوخت
همه رو فرش دوسه نفر روی عرشید
کجاست قطره های آب؟
پاسدارا میگن ما هم مثل شما تو زندانیم
طنازن و ملوسن، دوستن و دشمنم پنهانی
از همتون بیزاریم

قدرت خاصیت فرد نیست اون بالایی تنهایی

اگه ماه بودم میشستم لب یه بوم

به سیاهی شب میدادم روشنی رو نشون

اگه ماه بودم و حيله گر اوضاع فرق می‌کرد

از لای در میدادم دستمو بشون

دستمو بشون

.....

باغ خرابی شکوفه ریخت

از جیگر بیگناه گذشت گلوله تیر

شد چیزی که نباید میشد

حوض سیاه شب پررنگ تر از ماهی سفید

اما ستم کم نمیاره میبستن رگبار زندانی پیاده

از ۸۸،۹۸،۷۸ خون میبارم مثل قطره های آب

مثل قطره های آب

میوفتین مثل قطره های آب

جون شده مفتی مثل قطره های آب

میمیرن دخترای آزاد و پر میکشن

نیکا و مهسا میشن و جامو سر میکشن

میکشن و میبرن ارشاد ویگان

میگن انداخت خودشو مثل قطره های آب

مادران دادخواه هشیار و بیدار

مادران دربند مشتاق دیدار

بزرگ میشه از تو اتاق سیگار

وقتی تلفن نیست مثل قطره های آب

مثل قطره های آب

میوفتین مثل قطره های آب

جون شده مفتی مثل قطره های آب

میدن حبس مٹ ساندیس چند سال و اندی

میکشن چندین هزار و نفرو اشاره دستی

چشامو ببندین شاید زبونمم کندین

تا اسم کشتار جمعی اومد همه بگن هیس

همه بگن هیس

اکه ماه بودم میشستم لب یه بوم به سیاهی شب میدادم روشنی رو نشون

اگه ماه بودم و حيله گر اوضاع فرق ميکرد

از لای در میدادم دستمو بشون

دستمو بشون

میسازن تو مهر ۱۸ تیر دو

دانشجو کجاست؟ زیر بیخ ظلم

کارون خون شد تو بی ابی

صداتو ببر بالا بی شک که صدایی داری

از همتون بیزاریم

کنارت میذاریم

قدرت خاصیت فرد نیست اون بالایی تنهایی

عاقبت چه بد گه تش صلح غایت جنگه

تو خاک من خشونت ضد قدرت نیست بازیای رنگه

بانی تضعیف فرهنگه

سلاحت قویتره دلت از سنگه

دست من سنگه

میوفتین مثل قطره های آب

مثل قطره های آب

جون شده مفتی مثل قطره های آب..

اون بالایی تنهایی

میفتین مثل قطره های آب

Interlude

(Rap)(Roody)

I'll let you listen to the most irritating sound of Tehran

The sound of Friday waiting for Saturday

The raindrops are falling again

They kill in evin and kuy

Even home feels like prison cell

Whatever we paint is scrubbed off the next day

as if every wall in town carries leprosy

But we write again with italics

Winter is gone, bad days are gone

You all fall like raindrops

Life is worthless like raindrops

When evin prison burned

fear burned like an artificial building

Now You Must pray for raindrops

Like putting on a war tag yet walking in chains No, this is not the solution –
sometime
you've got to draw a sword for the sake of peace
But silence is an absolute crime in these conditions anyway
And this ain't just any petty crime
They say the more you're afraid, the wilder you become
Well, please forgive us
The prisons are like Noah's ark, filled with folks from every tribe
Everyone's down on the ground, but a couple of you who rule from above
They'll give out prison sentences like it's candy
They'll kill thousands of people by snapping a finger
Cover my eyes, you may cut my tongue off
So as soon as someone says 'mass murder' everyone says shush
Everyone says shush

If I were the moon, I'd sit on the edge of a roof
I'd show some light to the night and its doom
If I were a cunning moon, all would be different
then I'd only show my hand through the crack of the door

The garden of ruins is losing all its blossoms
A bullet flies through an innocent chest
What shouldn't have been done has now become
Now, The black fountain of night is now whiter than cods

Come take my hand
Let's cross the lines together one by one
All the darkness in the world, amass in your eyes, girl
?Why would you fear all these strangers
Let's listen to the song of Simorgh like the way old Zaal did
Even when all the blossoms fell from the garden of our gaze
I'll never forget that fearful scene
The day after the acid attacks
Passersby and bikers splashing water in your face for fun
These things have become so norm, we keep on making jokes, even when blood
flows from our eyelashes
Chuck the corpse of this lifeless "Persian" cat, so I can stop this rant
But oppression does not decrease
They kill prisoners and innocent people
88 ,98 ,78
Every year and every day
Blood is falling like raindrops

You all fall like raindrops
Life is worthless like raindrops
When evin prison burned
fear burned like an artificial building
Now You Must pray for raindrops

They kill brave girls like Nika and Mahsa
Irshad and Yegan take them and kill them
Then They say she fell from the roof

Like raindrops
Mothers are wide awake
Mothers in prison are eager to see their child grow
the smoking room is growing bigger everyday
when there is no phone
Like when its not raining
and there is no raindrop

Act 2

ate message)

Turn off for: Persian

پرده ۲

صحنه ۱

من دانشجوی دوره گردم. جای من کشوری نیست که در آن به دنیا آمدم. من زبان مردم اینجا را خوب بلد نیستم. نه کردی بلدم نه عربی، نه فارسی. لهجه دارم (۳) من عرب کردستانم. اینجا را نمی گویم که متعجبان کنم یا دل رحمتان را تحریک کنم یا خشمستان را شعله ور کنم یا کینه ام را رونمایی کنم یا آدرس میدان نفت را بدهم یا چشم گوشتان را باز کنم یا پز مقاومتم را بدهم یا بازوها را معرفی کنم یا دردم را مشترک شوم و تفشان کنم روی چشم و چارتان. نه اینجا را نمی خواهم. من شعبده باز نیستم. قهرمان نیستم. قربانی هم نه. معلم اخلاق نیستم. درس عبرت نه. اینجا را می گویم تا یکبار برای همیشه همه چیز را فراموش کنم. گرم ساز زدنم. چند نفری با کت و شلوار مشکی دورم جمع شده اند. چیزی می خورد پس کله ام پخش زمین می شوم. چشم هایم رو به سیاهی می رود. دو ور بازوهایم را می گیرند و کشان کشان می برند. فکر می کنی نمی دانم کجا؟ می دانم، می دانم کجا. خوب می دانم کجا، می دانم راه نجاتی ندارم. تنها واکنش اینها به ما طناب است. ترور و تیرباران ولی من بی هوا همین طور که ساز می زدم حواسم پرت شد و آمدم شهرتان. حالا که چه؟ می خواهید بکشیدم؟ بفرمایید خلاصم کنید. نمی دانم از چه حرف می زنید. نمی فهمم زبانتان را. کردی بگویید. کردی را شمرده تر بگویید. کردی را عربی بگویید.

Sepideh: I am a caird student. I do not belong to the country where I was born. I do not know the language of the people that live here well. I don't know Kurdish, Arabic, or Farsi.

I have an accent, I am an Arab from Kurdistan. I am not saying this to surprise you or to provoke your pity, or to inflame your anger, or to reveal my grudge. or to give you the specific address of the oil square. Also I don't want to try to wake you up, or show off about my resistance, I don't want to introduce the interrogators, or share my pain and spit it out. No, I don't want these. I am not a magician.

I am not a hero. I'm not a victim either. I'm not a moral instructor .I say this so that I forget everything once and for all.

I am having fun playing my instrument. Several people in black suits have gathered around me. Something hits my head. I fall to the ground. My eyes go black. They grab my arms and drag me slowly.

Do you think I don't know where? I know, I know where. I know where, I know that I have no way out. The only reaction they have to us is to kill us. By execution, Assassination and shooting, I got distracted while I was playing a song and came to your city. Do you want to kill me for it?

Please get rid of me. I don't know what you are talking about.

I don't understand your language. Say Kurdish. Say it slower. Say Kurdish in Arabic!!! Not the curses, sir. Shoot them like a gunshot. Weapons?! I do not know what you mean! I do not understand. Who? Do you mean Mr. what? I don't know him.

Have I got a nosebleed? Is it just the beginning? Yes I know. How far have I pictured it??

My ribs are broken. I can hear the sound of crushed ribs. I'm not deaf. Will I become deaf too?! It's up to you. My mouth smells like boot soles. Is my nose making a sound too now? Why? Am I deaf? My throat tastes like blood. When I speak Arabic it reminds me of blood.

When I speak Kurdish it reminds me of soldiers and boots. Take my blood and give it to your boots.

I sit on the chair and put my blindfold on. There should be a wall facing us. like always. As always, you sit facing a wall and you have no right to see it. Isn't it funny? He punches me in the mouth before every question. My calculation is messed up. It's always like that. Ah, It's not the wall. walls do not punch. Then he tells me to write. My head is down.

He says, "You gonna write or what?"

I put my hands on the table.

He says, we want nine names, if you write right now...

If you don't write, I have to...

He doesn't say anything. His head is in his bag. (Pause) He takes out a pair of pliers. He shakes the pliers to the nail both left and right.

My stomach is burning. My skull is hurting.

My throat screams. My eyes are jumping out of the bowl.

They turn red. My ankles are throbbing. These fiery pulses...

My blood is on fire just like my heart. I scream, He plays with my nails.

It's buzzing. My body is burning.

It hasn't started yet. It keeps going. I can feel the pain.

I have become a piece of molten iron. I'm hot.

He takes it to the left, He takes it to the right.

He takes it out

My bones are swollen. I'm messed up. I have become a dragon.

My eyes are illuminated. My throat is screaming. He takes out and I scream. He pulls. I pull and this repeats, I don't see anything.

Now Take it. Pull my nails when it hurts. return my pain.

He pulls . He continues and I nearly pass out. He Does it again. I can't take it anymore(2)

(Light. Scene)

Act 3

(نور هنوز نیامده است، صدای ترانه ای ترکی نزدیک به لالایی را از زنی در تاریکی به گوش می رسد/ از میانه ترانه نور ملایمی صحنه را روشن می کند/ زن در میان تماشاگران نشسته است)

من دادخواه. دادخواه خون به ناحق ریخته شده، دادخواه زخم های شکنجه بر تن نشسته، دادخواه جان های به زندان و زنجیر و اسارت کشیده شده، دادخواه آن چه حقدار بود و از ما تضییع کردند و آنچه حقدار نبود بر ما تحمیل کردند. دادخواهی تلاش و مبارزه سخت برای احقاق حق و تحقق عدالت است. عدالت پایمال شده توسط حکومت دینی، حکومت استبدادی، عدالت و حق پایمال شده در کف خیابان با کشتار، در سلول و زندان با اعدام و شکنجه و پای چوبه ی دار، در جامعه و خانه با به بند و زنجیر کشیدن زنان زیر خروارها آوار، ای مرگ بر استبداد و ستم و آزار. من یکی از دادخواهانم. من مادر دادخواهم. من مادر سعید زینالی ام. مرا نگاه کنید، مرا می شناسید؟ در چهره ی من آن دیگری را می توانید ببینید. در چشمان اشکبار هر مادر، مادری دیگر را می بینید. پس من مادر مصطفی کریم بیگی هستم. من شهناز.

”مصطفی من، در وقایع کوی دانشگاه ۷۸ دبیرستانی بود اما هر شب برای حمایت از دانشجویان به کوی می رفت. گاهی من هم با او می رفتم تا تنها نرود اما عاشورای ۸۸ کف خیابان با تیر کشته شد.”

من مادر عزت ابراهیم نژادم. “وقتی جنازه‌ی ابراهیم را به خرم آباد آوردند، توی همین حیاط روی همین تخت من و پدرش نشستیم و کفنش کردیم. کارد تا استخوان رانش فرو رفته بود و پاره کرده بود، زنجیر با زخم و کبودی روی پشتش نشسته بود. زخم هایش را خودم شستم.”

من مادر ندا آقا سلطانم

“صحنه‌ی زمین افتادن و جان دادن ندا را هرگز ندیدم. نتوانستم لحظه‌ی جان دادنش را ببینم.”

من ناهیدم، مادر پویا بختیاری ام

“به روتختی اش، به لباس های تا شده در داخل کمدش دست نمی‌زنم. می‌خواهم رد دستانش بر روی لباس هایش بماند.”

من مادر ابراهیم کتابدارم

“هر شب سر سودای ابراهیم را به سینه ام می فشارم، سر کودکی که ابراهیم ناز و نوازشش می‌کرد.”

من مادر نوید افکاری ام

“گل‌های سبز گلخانه ای که روز عید نوروز تماشاگر رقص نویدم بود را سبز نگه داشته ام تا روز دادخواهی.”

من مادر ستار بهشتی ام

“دوستان ستار را روی گچ دیوار حیاط نگه داشته ام تا هر روز دستانم را بر رویش بکشم و ببوسم.”

من مادر لقمان، زانیار و رامینم.

“لبه‌های رامین که ۳ روز قبل از اعدام دوخته بود را پس از اعدام چند ثانیه دیدم. لبه‌های زخم بود.”

من مادر مثنی هستم: “دهه ی ۶۰ توی راهروی بند توی زندان خبر اعدام ۳ پسر جوانم را ۳ بار به من دادند، اما خبر اعدام علی را نمی‌توانستم تاب بیاورم.”

من مادر بهکیش، مادر لطفی، مادر معینی هستم. مادران دهه ۶۰ هستم. من منظره، من مادر سهند و خواهرش و فرزندش هستم.

“توی هواپیما نشستند که با هم بروند اما سپاه آن‌ها را پرپر کرد.”

آری من اکرم نقابی ام، مادری که حسرت داشتن سنگ قبر پسر بر دل دارد. توی سلول های ۲۰۹ اثری از سعید می‌جستم، نمی‌دانم کجاست؟

اما بدانید من مادر داغدار دادخواهم. اشک را در چشمانم خشک کرده ام، ناله و فغان را در سینه ام محبوس کرده ام. دندان هایم را به هم می‌فشارم اما امید را در دلم زنده نگه داشته ام و شعله ور نگهش داشته

ام تا روز محاکمه قاتلان و مجازات جنایتکاران تا روز تحقق عدالت. یقین دارم ابرهای تیره و تاریک کنار خواهند رفت و خورشید لبخند زنان بر بام سرزمینمان خواهد درخشید. به پا خیزید ای مادران برای دادخواهی، به پا خیزید ای ستمدیدگان برای رهایی، همه با هم به پیش برای آزادی.

I am the plaintiff.

for unjustly bloodshed, for the lifetime that was passed in prison, for torture wounds on body For that, what was our right, and they violated us, and what was our right imposed on us.

Seeking Justice is an effort and a hard struggle. The Justice That is trampled by theocracy and tyranny..

The Justice that is denied by killing in the street , by execution and torture in cells and prisons and by imprisoning women in society and at home.

O death to tyranny, oppression and abuse. I want justice. I want to be a mother.

I am Saeed Zinali's mother.

Look at me, do you know me? You can see that other person in me. In the tearful eyes of every mother, you see another mother. So I am Mustafa Karim Beigi's mother. I am Shahnaz.

"Mustafa was a high school student during the events of **Iranian student protests of July 1999** (also known as **18th of Tir** and **Kuye Daneshgah Disaster**) , but he went there every night to support the university students. Sometimes I went with him so he wouldn't go alone, but on Ashura 88, he was shot on the street."

I am Ezzat Ebrahimnejad's mother.

"When Ibrahim's body was brought to Khorram Abad, his father and I sat on the same bed in this courtyard and shrouded him.

The knife had penetrated to his hip bone and had torn it, there were chain marks, wounds and bruises on his back. I washed his wounds myself.

I am Neda Agha Sultan's mother

:" I never saw the scene of Neda's death. I could not see the moment of her death."

I am Nahid, mother of Pouya Bakhtiari

:" I don't touch the bedclothes and folded clothes inside his closet. I want his handprints to remain on his clothes. "

I am Ibrahim Ketabdar's mother

:" Every night I hug my granddaughter Sevda.i put her head on my chest, the head of the child that Ibrahim used to caress. "

I am Navid Afkari's mother

:" I have kept the green flowers of the greenhouse where I watched Navid's dance on the day of Nowruz.i will keep them alive till the day that justice comes "

I am Satar Beheshti's mother

"I have kept Sattar's hands on the plaster of the courtyard wall so that I can put my hands on it and kiss it every day. "

I am the mother of Loqman, Zaniar and Ramin.

"I saw Ramin's lips which were stitched 3 days before the execution,. His lips were sore."

I am Muthana's mother

"During the 1980s, I was told the news of the execution of my 3 young sons 3 times in the prison corridor,I could not bear the news of Ali's execution."

I am Behkish's mother, Lotfi's mother, Moeini's mother. I am a mother of the 80s. I am Manzar, I am Sahand's mother, his sister and his child.

:"They sat in the plane to go together, but the IRGC killed them."

Yes, I am Akram Naqabi, a mother who longs to have her son's tombstone.

I'm looking for a trace of Saeed in cells, I don't know where he is?

But know that I am a grieving mother who seeks justice. I have dried the tears in my eyes, I have locked up the moans and groans in my chest. I clench my teeth, but I have kept hope alive in my heart and kept it burning until the day of justice. Day of trial of murderers. I am sure that the dark clouds will go away and the smiling sun will shine on our land. Stand up, mothers, for justice, arise the oppressed, for liberation, all together for freedom.

توضیحات اجرا

میدان نفت نمایشی مرکب از سه پرده است و موضوعی را طرح می کند که کمتر کسی نوجهی خاص به آن داشته است. این اثر روایتیست مستند از خیزش جوانانی آزادی خواه تا دادخواهی مادران. سخن از خانواده و مادرانی دادخواه است، جوشش نیرویی که هیچ مرز و خط کشی به بندش نمی کشد، حقیقتی لخت که از آن خشونت چکه می کند. انعکاسی از زندگی بی سامان که اکنون فراگیر شده. روایت سرکوب هایی بدون هیچ قاعده اخلاقی با بی شرمی و خشونت شگفت. در این اثر خبری از آنتاگونیست نیست. پروتاگونیست، او را به درون خود بلعیده و یک تنه روایت را بازگو می کند، مبارزه می کند، از رنجی که بر او وارد آمده می گوید و امر دادخواهی را به پیش می کشد. حضور شخصیت های بازدارنده منفی و سایه و ابهام است و حتی اجازه بازنمایی بر روی صحنه در قالب یک ابژه را ندارند. تنها ابری از کنش های غیبی اش بر سر تماشاگر سایه می افکند. بازیگران در حین اجرای مونولوگ در پرده 2 و 3 اسیر دنیایی سیاه، بی رحم و رازآلود و در دیالکتیک مداوم هستند و کسی را یارای یاریشان نیست تا خود به تنهایی خود را از مخمصه نجات دهند و به پیروزی برسند. میدان نفت کنام دردمندان و بهشت سوداگران است. بی رحمی های جامعه را بازگو می کند. حضور جوانانی پاکباز با دستانی خالی و اندیشه هایی که جوانه می زنند، رشد می کنند و تکثیر می شوند و به پای ظلم میپیچند.

پایان.

توضیحات تکمیلی

در تاریخ سی آبان هزار و چهارصد و یک در ساعت 22 در مکان سالن یک بند پنج زنان زندان اوین نمایشی را اجرا کردیم که با افتخار و غرور تقدیم شهید راه آزادی سعید زینالی شد.

پیش از شروع به تعداد زنان زندانی صندلی ها را به صورت نیمدایره چیده و یک باریکه راه برای عبور بازیگران قرار دادیم. در مقابل تماشاگران دو اکاردئون و در میان آن دو یک میز بزرگ (که باچادر مشکی پوشانده شده بود (چادر فائزه) که صحنه پرده اول را تشکیل می داد قرار داشت. عوامل اجرا مانند عروسک گردانان، صدابیشگان و برخی بازیگران در پشت اکاردئون قرار گرفته بودند تا دیده نشوند. به واسطه ساخت پوستر تمامی زندانیان از تاریخ اجرا با خبر بودند و مانند اجرای قبلی (ماهی سیاه کوچولو) که یک ماه پیش برگزار شده بود می دانستیم که دوستان زندانی ما از یک ساعت قبل تر بر روی صندلی ها می نشینند و تا شروع اجرا سرود می خوانند و گپ می زنند و همین اتفاق هیجان انگیز هم افتاد و شور و اشتیاق آنها که مدام از ما می پرسیدند کی شروع می کنید؟ ما می خواستیم تا ده دقیقه قبل از اجرا اجازه ورود به سالن را ندهیم تا وسایل صحنه را بچینیم اما این امکان پذیر نبود زیرا اولاً اینکه آنجا زندان بود نه سالن تئاتر و راه آشپزخانه از سالن یک می باشد و دوم اینکه هر روز یک نفر مسئول تمیزی آشپزخانه در دو نوبت ظهر و شب بود و در ساعت 9 شب باید آنجا را تمیز می کرد و ما نمی توانستیم مانع شویم.

پس ما تصمیم گرفتیم هر کس کار خودش را انجام بدهد و نظم زندان را مختل نکنیم.

عروسک ها و اکسسوار صحنه از یک ماه قبل ساخته شده بود زیرا ایده نمایش در روزهای تحصن سه نفر از زندانیان برای حمایت از دانشجویان بازداشتی اعتراضات اخیر کلید خورده بود. پلاکاردهای کوچکی در ابعاد 10 در 5 سانت برای پرده 1 که نمایش عروسکی است ساخته شده بود که حفاظت زندان آنها را دقیقاً فردای روزی که اوین آتش گرفته بود جمع کرده و با خود برده بود. حداقل این چیزی بود که رییس بند به ما گفت و علیرغم پیگیری های ما برای بازگرداندن وسایل صحنه آنها را به ما ندادند. ملی از پشت در به رییس گفت یا آنها را به من برگردانید یا اگر دور ریخته اید از ما معذرت خواهی کنید و رییس بند خندید و گفت تو نمی دانی چه خبر است. من نمی توانم اینها را به تو بدهم، برایت پرونده می سازند. ملی گفت دوباره می سازیم و ساختند. بار دیگر تهدید کردند که هر کدام از این پلاکارد ها چندین ماه حبس

دارد و عوامل مدام می گفتند این تنها یک تئاتر است. این هنر است. ما در این لحظه واقعا تظاهرات نکرده ایم و قصد خاصی نداریم، ما در حال اجرای تئاتر هستیم و مهم تر اینکه بخشی از این تئاتر عروسی است و مخاطره آمیز نیست.

در زیر دوربین های امنیتی اوین نمایش آغاز شد. از چهار سمت دوربین هایی که قابلیت صدابرداری دارند و پاسیارهایی که به طور مدام پشت مانیتورها نشسته اند و زندانیان را چک می کنند و اتاق کنترل که به صورت کلی زندان را چک می کند و تحت نظر دارد.

اجرا با بیت یک موزیک رپ شروع شد. صحنه تاریک با نور زرد رنگی روشن شد و یک عروسک روی صحنه ظاهر شد. پرده اول عروسی دستکشی بود. تمام نور صحنه را یک چراغ مطالعه با نور زرد روشن می کرد و پرستو مسئول آن بود که تمام مدت نمایش آن را در دست گرفته بود و با روشن و خاموش کردن آن صحنه ها را عوض می کرد.

عروسک روی صحنه آمده و به حاضرین خوش آمد گفت و بعد از این پیش پرده، نمایش آغاز شد. پرده یک شامل سه صحنه عروسی که در امتداد هم اتفاقات مربوط به دانشگاه را از نظر می گذراند؛ از دانشجویان 78 تا حال و نگرش و مطالبات نسل ها و حوادث دانشگاه در این سالها.

اکثر زنان زندانی در این کار به عوامل کمک کرده بودند. یکی برای عروسک ها لباس دوخته بود، یکی از موهای خودش برای عروسک ها مو ساخته بود، دیگری شیرینی قبولی دخترش در تخصص پزشکی را با اجرا هماهنگ کرده بود تا تماشاگران پذیرایی شوند، دیگری در ویرایش متن و شعارها هم فکری کرده بود و ...

عروسک گردان ها مجبور بودند مدت طولانی دست های خود را بالا نگه دارند و برای اینکه در فضای یک متری که حدود شش نفر در کنار هم قرار گرفته بودند به دست عروسک گردانان فشار کمتری وارد شود، دیگر بچه ها دستان خود را تکیه گاه آرنج آنها کرده بودند. عروسک گردان ها لباس هایشان را مشکی انتخاب کرده بودند تا کمتر دیده شوند و نکته حائز اهمیت این بود که از هر حزب و عقیده ای در کنار هم کار می کردند تا یک اجرای عالی را به تماشا بگذارند و پادشاهی خواه در کنار مجاهد خلق و چپ و اصلاح طلب و ... همفکری می کردند و اتحاد بی نظیری را به نمایش گذاشتند. صدا پیشگان در

طرف چپ صحنه و کمی آن طرف تر از عروسک گردانان اجتماعی چند نفره تشکیل داده بودند و به ترتیب نقش ها صدایشگی می کردند.

عوامل گروه را هر حزب و دارای هر ایدئولوژی تشکیل می دادند؛ عزیزان فعال محیط زیست و فعال حقوق بشر، فعال زنان، کودکان کار، کارگر، هنرمند عکاس، پادشاهی خواه، مجاهدین خلق، دانشجویی، چپ و اصلاح طلب، و ... و اتحاد بین عوامل گروه تئاتر موج می زد و این خاصیت هنر است.

در پایان پرده یک شاهد یک میان پرده با پخش یک ترک رپ از یک خواننده جوان ایرانی بودیم، دختر رپر ایرانی که این قطعه رپ را اختصاصی برای زنان اوین خوانده بود. این تک ترک به سختی طی چند روز به بند وارد شد و در روز اجرا برای زنان پخش شد و پس از اتمام قطعه مورد تشویق فراوان قرار گرفت. سپس پرده دو آغاز شد، نور صحنه را روشن کرد و دختری در میان تماشاگران ظاهر شد، سپیده در این پرده مونولوگ خود را با لباس کوردی مشکی زیبایی شروع کرد. سپیده در روز اجرا بسیار بیمار بود و اجرا را چند روز به تعویق افتاده بود تا حال او کمی بهبود پیدا کند و رها نیز از مرخصی برگردد زیرا رها، پدرش را از دست داده بود و به مرخصی برای تشییع پدر رفته بود. سپیده با حال نامساعد اجرا رفت و اتفاقاً این حال به نقشش کمک بسیاری کرد. صدای گرفته و خشدار و تن رنجورش مو به تن تماشاگران راست کرد و اشک از دیدگانشان روان شد. با فریادهای او صدای حق تماشاگران هم بلندتر شنیده می شد.

در انتهای پرده دوم نور رفت و صدای ترانه غمگینی به گوش تماشاگر رسید. بله پرده سوم اجرا می شد. نرگس محمدی بازیگر پرده سوم بود که مونولوگی را اجرا می کرد از دادخواهی مادران. در میانه خواندن ترانه ای ترکی نور به صحنه باز می گردد و ما او را در میان تماشاگران می بینیم. در دستان تماشاگران صورتک هایی که به تکه های دراز چوب وصل هستند از مادران دادخواه می بینیم که یک به یک بالای سرآورده می شوند. اشک است و صدای گریه که در سالن پیچیده. صورت ها خیس و دل ها شکسته بود. اینها مادران هستند. اینها خواهران هستند. این عزیزان ما که در زندان اسیر استبدادند دادخواهند. پس از پرده آخر نوع می رود و می آید و تمام عوامل برای رورانس به جلوی تماشاگران می آیند و سه بار تعظیم می کنند و همدیگر را مورد تشویق قرار می دهند. دستان همدیگر را گرفته و در دستان تماشاگرانی که هنوز صورت هایشان خیس است سرود می خوانند. سرود خون ارغوان ها و سرود ایران. شور و هیجانی فراتر از سالن های تئاتر در پایان اجرا برقرار می شود. همه همدیگر را بغل کرده و کارشان را مورد

تحسین قرار می دهند. در بین این گروه شصت نفره اسیر در زندان اتحاد قوی تر از پیش برقرار می ماند. این پیام به دوستان زندانی ما رسید که اگرچه همگی در مدتی زیاد یا کم در کنار هم در این فضای تنگ زیست می کنیم اما کنش های اجتماعی، سیاسی، .. دادخواهی و .. شما را دیده ایم و جهان انسانیت شما و ظلمی که بر شما رفته را نظاره گر بوده و احساس تنهایی و دل شکستگی را از خود دور کنید و همچنان پر قدرت ادامه دهید که پیروزی نزدیک است.

دروود بر آزادی #زن_زندگی_آزادی #ژینامهسالامینی